ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 23. května 2018 v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Pavly Augustinové a soudců JUDr. Jiřího Lněničky a JUDr. Petra Smrže odvolání obžalovaných [jméno] [příjmení], narozeného [anonymizována dvě slova] [rok], [jméno] [příjmení], narozeného [datum], [jméno] [jméno] [příjmení], narozeného [datum], státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze a poškozeného [jméno] [příjmení], narozeného [datum], proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. února 2018 č. j. 45 T 2/2017-2830, a rozhodl

takto:

I. Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání všech obžalovaných a poškozeného [jméno] [příjmení] zrušuje.

II. Podle § 259 odst. 3 trestního řádu se znovu rozhoduje tak, že obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [jméno] [příjmení]

jsou vinni, že

III. obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [jméno] [příjmení] společně:

obžalovaný [příjmení] v přesně nezjištěné době do 3. března 2016 s cílem vyřešit ve svůj prospěch občanskoprávní spor s poškozeným [jméno] [příjmení], narozeným [datum], o zaplacení částky 1 450 000 € s příslušenstvím, požádal obžalovaného [příjmení] o zajištění osoby, která by mu pomohla použitím blíže nespecifikovaného násilí nebo jeho pohrůžky získat od poškozeného originál Smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené dne 25. 2. 2014 mezi obžalovaným [jméno] [příjmení], společností VASA INVEST, s. r. o, a poškozeným [jméno] [příjmení], a současně jej donutit, aby ve lhůtě do jednoho měsíce uzavřel s obžalovaným [příjmení] dohodu o narovnání, kterou podepíše před notářem a ve které se zřekne všech majetkových nároků vůči obžalovanému [příjmení] [příjmení] i společnosti VASA INVEST, s. r. o, vyplývajících z uvedené Smlouvy o smlouvě budoucí; načež obžalovaný [jméno] [příjmení] oslovil obžalovaného [příjmení], občana Rumunska, který

vystupoval jako bezpečnostní expert s kontakty na bezpečnostní složky Ruské federace a dalších zemí, o kterém se domníval, že je schopen takovou„ zakázku“ realizovat, a všichni obžalovaní se společně sešli na schůzce v blíže neztotožněné restauraci v Praze 5 - Zbraslavi, kde obžalovaný [příjmení] obžalovaného [příjmení] seznámil se svými požadavky a současně mu předal připravenou písemnou„ Dohodu o narovnání“ mezi poškozeným [jméno] [příjmení] jako věřitelem a obžalovaným [jméno] [příjmení] a společností VASA INVEST, s. r. o., jako dlužníky, k jejímuž podpisu měl být poškozený donucen, a listiny označené jako„ Memorandum, základní zpráva“, které obsahovaly výsledky sledování a šetření k osobě poškozeného [jméno] [příjmení] včetně údajů o jeho bydlišti a rodinných příslušnících, a obžalovaný [příjmení] ve snaze vylákat od obžalovaného [příjmení] finanční prostředky předstíral, že je schopen zajistit osoby, které„ přesvědčí“ poškozeného [jméno] [příjmení] podepsat uvedenou dohodu před rumunským notářem, kterého sám obstará, a požádal obžalovaného [příjmení] o okamžitou úhradu 60 000 € s tím, že po realizaci„ zakázky“ mu obžalovaný [příjmení] zaplatí dalších 8 000 000 Kč na blíže nespecifikovaný účet, načež obžalovaný [příjmení] ještě téhož dne v odpoledních hodinách při schůzce na stejném místě za přítomnosti obžalovaného [příjmení] předal obžalovanému [příjmení] v hotovosti bez jakéhokoli dokladu 60 000 € v ekvivalentu českých korun (tj. cca 1 622 100 Kč), a přislíbil vyplacení dalších 8 000 000 Kč po provedení slíbeného úkolu a obžalovaný [příjmení] z těchto peněz po skončení schůzky vyplatil obžalovanému [příjmení] za zprostředkování„ zakázky“ částku 25 000 Kč a současně se mu zavázal mlčenlivostí o předaných penězích; následně obžalovaní [příjmení] a [anonymizováno] opakovaně urgovali obžalovaného [příjmení] o splnění jejich objednávky, ten ale žádné kroky pro její splnění neučinil a vylákanou finanční hotovost si ponechal,

přičemž vynuceným podpisem předmětné„ Dohody o narovnání“ by se poškozený [jméno] [příjmení] vzdal svého v té době jasně určeného nároku vyplývajícího z Rozhodčího nálezu ze dne 18. 12. 2015, sp. zn. Rsp 998, kterým byli obžalovaný [příjmení] a společnost VASA INVEST, s. r. o, zavázáni k tomu, aby poškozenému zaplatili 1 450 000 €, poplatek za rozhodčí řízení ve výši 1 282 728 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 693 100,10 Kč, a došlo by k zániku jeho pohledávky vůči jmenovaným dlužníkům, a vydáním originálu Smlouvy o smlouvě budoucí by se poškozený vzdal rozhodujícího důkazu potvrzujícího jeho nárok, který byl zpochybněný žalobou podanou dne 19. 1. 2016 u Obvodního soudu pro Prahu 1, sp. zn. 65C 8/2016, v níž se obžalovaný [jméno] [příjmení] domáhá zrušení výše uvedeného rozhodčího nálezu,

IV. obžalovaný [jméno] [příjmení] sám:

v době, kdy mu již bylo známo, že obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] nesplnil objednávku obžalovaného [příjmení], aby za použití blíže nespecifikovaného násilí či pohrůžky násilí vůči poškozenému, popř. i vůči jeho rodinným příslušníkům, získal od poškozeného originál Smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené mezi obžalovaným [příjmení], společností VASA INVEST, s. r. o, a poškozeným [příjmení] a současně jej donutil, aby uzavřel ve lhůtě do jednoho měsíce se [příjmení] Dohodu o narovnání, kterou podepíše před notářem, v níž se zřekne všech majetkových nároků vůči obžalovanému [příjmení] a spol. VASA INVEST, s. r. o., vyplývající z uvedené Smlouvy o smlouvě budoucí, (bod I.) se ve dnech 29. září 2016 na benzinové pumpě Shell v České Lípě a 4. října 2016, v restauraci Křižovatka v Kostelci nad Labem setkal na schůzkách s poškozeným [jméno] [příjmení], kterému potvrdil informaci již předtím sdělenou dne 19. září 2016 [jméno] [příjmení], že se připravuje fyzická likvidace poškozeného, ohledně které mu sdělil mu i určité podrobnosti včetně okolnosti, že obžalovaný [příjmení] vyplatil za jeho likvidaci zálohu ve výši 1 650 000 Kč a slíbil doplatek ve výši 8 000 000 Kč, že na tuto likvidaci přijedou osoby z Rumunska či bývalé Jugoslávie, že chce zlikvidovat nejen poškozeného, ale i celou jeho rodinu, že mu však nemůže říci, jakým způsobem, ale ty osoby, které to

mají realizovat, jsou schopné všeho, opakovaně mu zdůrazňoval, že celá věc spěchá a být na jeho místě, tak by se bál nejen o sebe, ale i o lidi okolo, přičemž tyto výhrůžky násilím využil proti poškozenému, kterému současně nabídl, že se zná s osobou, které obžalovaný [příjmení] k tomuto účelu sjednal, je s ní v kontaktu a má na ní vliv, a pokud [příjmení] zaplatí částku 500 000 Kč, je schopen celé věci zabránit, přičemž v úmyslu umocnit v poškozeném strach o jeho život a zdraví a život a zdraví rodinných příslušníků, mu vyprávěl, jak byl v obdobném případě mučen a usmrcen jeho známý [jméno] z Kostelce nad Labem, včetně údajů o sekání rukou, zavírání do chladnic apod., a poté, co mu [příjmení] sdělil, že tolik peněz nemá, zaslal mu dne 5. 10. 2016 SMS ve znění„ Pane, mám to plně potvrzené od toho [anonymizováno] pána. Minimálně padesát procent složit do pátku, tj. 7. 10. a zbytek do 7. 11. 2016“ a následně určil, že první část této hotovosti ve výši 250.000 Kč mu poškozený předá dne 7. 10. 2016, v 10:00 hod., v prostoru nákupního centra Letňany, Veselská 663, Praha 9 a dalších 250.000, _ Kč v určeném termínu, ale k předání finančních prostředků nedošlo, neboť obžal. [příjmení] byl dne 7. 10. 2016 zadržen PČR poté, kdy se dostavil na jím určené místo schůzky pro převzetí peněz, přičemž informace obžalovaného u poškozeného vyvolaly obavy o život a životy jeho dětí, jež posléze vedly k nutnosti začít se léčit na psychiatrii, a následně u něho byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha, jejíž léčení dosud trvá,

tedy

obžalovaný [jméno] [příjmení]

se ad I. dopustil jednání, které záleželo v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu spočívajícího v tom, že jiný bude násilím nebo pohrůžkou násilí nucen, aby něco konal, a tímto činem bude způsobena škoda velkého rozsahu, a to zejména jeho organizováním, opatřováním prostředků a návodem k jeho spáchání, přičemž k pokusu ani k dokonání zvlášť závažného zločinu nedošlo,

obžalovaný [jméno] [příjmení]

ad I. se dopustil jednání, které záleželo v úmyslném vytváření podmínek pro spáchání zvlášť závažného zločinu spočívajícího v tom, že jiný bude násilím nebo pohrůžkou násilí nucen, aby něco konal, a tímto činem bude způsobena škoda velkého rozsahu, a to zejména jeho organizováním, opatřováním prostředků a návodem k jeho spáchání, přičemž k pokusu ani k dokonání zvlášť závažného zločinu nedošlo,

ad II. jiného pohrůžkou násilí nutil, aby něco konal a způsobil takovým činem značnou škodu a těžkou újmu na zdraví,

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

ad I. sebe obohatil tím, že uvedl někoho v omyl a způsobil tak na cizím majetku značnou škodu,

čímž spáchali

obžalovaný [jméno] [příjmení]

přípravu zvlášť závažného zločinu vydírání podle § 20 odst. 1 a 175 odst. 1, 3 písm. c) trestního zákoníku,

obžalovaný [jméno] [příjmení]

pokračující zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku,

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku

a odsuzují se

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 5 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání čtyř let,

pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou,

obžalovaný [jméno] [příjmení]

podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání šesti let,

pro jehož výkon se podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazuje do věznice s ostrahou,

obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení]

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon se mu podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odkládá na zkušební dobu čtyř let.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu je obžalovaný [jméno] [příjmení] povinen zaplatit 50 000 Kč na náhradě škody poškozené České republice, zastoupené Ministerstvem spravedlnosti ČR se sídlem Vyšehradská 2, Praha 2, a poškozenému [jméno] [příjmení], narozenému 1. 10. 1959, bytem Libeř 162, Dolní Břežany, 679 882,60 Kč jako peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody uplatněného vůči obžalovanému [jméno] [příjmení] na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený [jméno] [příjmení] odkazuje se svým nárokem na náhradu škody uplatněným vůči obžalovanému [jméno] [příjmení] na řízení ve věcech občanskoprávních.

3. Podle § 256 trestního řádu se odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze zamítá.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 13. února 2018, č. j. 45 T 2/2017-2830, byli obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [jméno] [příjmení] uznáni vinnými jednáním spočívajícím v tom, že

obžalovaní [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [příjmení] [jméno] [příjmení]:

obžalovaný [jméno] [příjmení] v přesně nezjištěné době počátkem měsíce března 2016, s úmyslem vyřešit ve svůj prospěch občanskoprávní spor s poškozeným [jméno] [příjmení], [datum narození] o zaplacení částky 1.450.000, -Eur s příslušenstvím, požádal obžalovaného [jméno] [příjmení] o zajištění osoby, která by mu pomohla, za použití blíže nespecifikovaného násilí, které by mohlo vést až k příp. fyzické likvidaci poškozeného [jméno] [příjmení], či pohrůžky násilí vůči poškozenému a jeho rodinným příslušníkům, získat od poškozeného originál Smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené mezi obžal. [příjmení], společností Vasa Invest s.r.o a poškozeným [příjmení] ze dne 25.2.2014 a současně jej donutit, aby uzavřel ve lhůtě do 1 měsíce s obžal. [příjmení] Dohodu o narovnání, kterou podepíše před notářem, v níž se zřekne všech majetkových nároků vůči obžalovanému [příjmení] a spol. Vasa Invest, s.r.o, vyplývající z uvedené Smlouvy o smlouvě budoucí a poté, co obžalovaný [jméno] [příjmení] zajistil jako osobu, která by dle jeho názoru byla schopna toto zařídit, občana Rumunska,

obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení], který vystupoval jako bezpečnostní expert s kontakty na bezpečnostní složky Ruské federace a dalších zemí, se všichni obžalovaní společně sešli na schůzce v blíže neztotožněné restauraci v [obec a číslo] [část obce], kde jej [anonymizováno] seznámil se svými požadavky a současně mu předal připravenou písemnou„ Dohodu o narovnání" mezi [jméno] [příjmení] jako věřitelem a obžalovaným [příjmení] a společností VASA INVEST, s. r. o., jako dlužníky, a k jejímuž podpisu měl být poškozený [příjmení] donucen a listiny označené jako„ Memorandum, základní zpráva", které obsahovaly výsledky sledování a šetření k osobě poškozeného [jméno] [příjmení] včetně jeho bydliště a rodinných příslušníků a poté, co obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] souhlasil s požadavkem obžal. [příjmení] a předstíral, s úmyslem získat pro sebe od [anonymizováno] finanční prostředky, že je schopen zajistit osoby, které„ přesvědčí" poškozeného [příjmení] podepsat uvedenou dohodu před rumunským notářem, kterého sám obstará, seznámil obžal. [příjmení] s tím, že celá věc bude něco stát, přičemž žádal okamžitou úhradu částky 60.000, -Eur a další peníze ve výši celkem 8 mil. Kč zaplatit po realizaci prostřednictvím účtu vedeném na blíže nezjištěném ostrově, a takto vylákanou částku ve výši ekvivalentu 60.000 Eur, v českých korunách, tj. cca 1.622.100 Kč, mu obžalovaný [příjmení] ještě téhož dne v odpoledních hodinách při schůzce na stejném místě, opětovně za přítomnosti všech obžalovaných, předal bez jakéhokoli dokladu v hotovosti a přislíbil vyplacení dalších 8.000.000 Kč po provedení a z předaných peněz po skončení schůzky předal obžalovaný [příjmení] obžalovanému [příjmení] částku 25.000 Kč za zprostředko0vání zakázky a současně jej zavázal mlčenlivostí o předaných penězích a následně obžalovaní [příjmení] a [anonymizováno] opakovaně urgovali obžal. [příjmení] o splnění jejich objednávky, k čemuž však nikdy nedošlo pro nečinnost obžalovaného [příjmení], který si ale ponechal vylákanou částku 60.000, -Eur, aniž by učinil cokoli pro její splnění, přičemž vynuceným podpisem předmětné Dohody o narovnání by se poškozený [jméno] [příjmení] vzdal v té době jasně určeného nároku vyplývajícího z Rozhodčího nálezu z 18. 12. 2015, pod č. j. Rsp 998/14, ze kterého vyplývala povinnost obžal. [příjmení] a Vasa Invest s.r.o uhradit poškozenému finanční plnění ve výši 1.450.000 EUR, zaplacený poplatek za rozhodčí řízení ve výši 1.282.728 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 693.100,10 Kč, ze sporu vedeného u Rozhodčího soudu při Hospodářské komoře České republiky a Agrární komoře České republiky, a došlo by k zániku pohledávky poškozeného [příjmení] a vydáním originálu Smlouvy o smlouvě budoucí by se poškozený vzdal rozhodujícího důkazu potvrzujícím jeho nárok v žalobě podané u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod. sp. zn. 65C 8/2016 dne 19.1.2016, jíž se obžalovaný [jméno] [příjmení] domáhá zrušení výše uvedeného rozhodčího nálezu, ke škodě [jméno] [příjmení],

II. obžalovaný [jméno] [příjmení] sám:

v době, kdy mu již bylo známo, že obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] nesplnil objednávku obžal. [příjmení], aby za použití blíže nespecifikovaného násilí, které by mohlo vést až k fyzické likvidaci poškozeného [jméno] [příjmení], či pohrůžky násilí vůči poškozenému příp. jeho rodinných příslušníků, získal od poškozeného originál Smlouvy o smlouvě budoucí uzavřené mezi obžal. [příjmení], společností Vasa Invest s.r.o a poškozeným [příjmení] a současně jej donutil, aby uzavřel ve lhůtě do 1 měsíce se [příjmení] Dohodu o narovnání, kterou podepíše před notářem, v níž se zřekne všech majetkových nároků vůči obžalovanému [příjmení] a spol. Vasa Invest, s.r.o, vyplývající z uvedené Smlouvy o smlouvě budoucí, (bod I.) se ve dnech 29. 9. 2016 na benzinové pumpě Shell v České Lípě a 4. 10. 2016, v restauraci Křižovatka v Kostelci nad Labem, setkal na schůzkách s poškozeným [jméno] [příjmení], [datum narození] kterému potvrdil informaci již předtím sdělenou dne 19.9.2016 [jméno] [příjmení], že se připravuje fyzická likvidace poškozeného, ohledně které mu sdělil mu i určité podrobnosti včetně okolnosti, že obžalovaný [příjmení] vyplatil za jeho likvidaci zálohu ve výši 1.650.000, - Kč a slíbil doplatek ve výši 8.000.000, - Kč, že na tuto likvidaci přijedou osoby z Rumunska či bývalé Jugoslávie, že chce zlikvidovat nejen poškozeného, ale i celou jeho rodinu, že mu však nemůže říci, jakým způsobem, ale ty osoby, které to mají realizovat, jsou schopné všeho, opakovaně mu zdůrazňoval, že celá věc spěchá a být na jeho místě, tak by se bál nejen o sebe, ale i děti okolo, přičemž tyto výhrůžky násilím využil proti poškozenému, kterému současně nabídl, že se zná s osobou, které obžal [anonymizováno] k tomuto účelu sjednal, je s ní v kontaktu a má na ní vliv a pokud [příjmení] zaplatí částku 500.000, - Kč, je schopen celé věci zabránit, přičemž v úmyslu umocnit v poškozeném strach o jeho život a zdraví a život a zdraví rodinných příslušníků, mu

vyprávěl jak byl v obdobném případě mučen a usmrcen jeho známý [jméno] z Kostelce nad Labem, včetně údajů o sekání rukou, zavírání do chladnic apod., a poté, co mu [příjmení] sdělil, že tolik peněz nemá, zaslal mu dne 5. 10. 2016 SMS ve znění„ Pane, mám to plně potvrzené od toho [anonymizováno] pána. Minimálně padesát procent složit do pátku, tj. 7. 10. a zbytek do 7. 11. 2016“ a následně určil, že první část této hotovosti ve výši 250.000 Kč mu poškozený předá dne 7. 10. 2016, v 10:00 hod., v prostoru nákupního centra Letňany, Veselská 663, Praha 9 a dalších 250.000, _ Kč v určeném termínu, ale k předání finančních prostředků nedošlo, neboť obžal. [příjmení] byl dne 7. 10. 2016 zadržen PČR poté, kdy se dostavil na jím určené místo schůzky pro převzetí peněz, přičemž informace obžalovaného u poškozeného vyvolaly obavy o život a životy jeho dětí, jež posléze vedly k nutnosti začít se léčit na psychiatrii a následně u něho byla diagnostikována posttraumatická stresová porucha, jejíž léčení dosud trvá.

2. Jednání obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] pod bodem I. bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. c) tr. zákoníku ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 tr. zákoníku, zatímco jednání obžalovaného [jméno] [jméno] [příjmení] pod tímto bodem bylo právně posouzeno jako trestný čin podvodu podle § 209 odst.1, 4 písm. d) tr. zákoníku.

3. Jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] pod bodem II. bylo kvalifikováno jako zvlášť závažný zločin vydírání dle § 175 odst. 1, odst. 2 písm. d) odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

4. Obžalovanému [jméno] [příjmení] byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

5. Obžalovaný [jméno] [příjmení] byl za použití § 43 odst. 1 tr. zákoníku odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

6. Obžalovanému [příjmení] [jméno] [příjmení] byl uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

7. Dále byla obžalovanému [jméno] [příjmení] podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost uhradit jako satisfakci za nemajetkovou újmu poškozenému [jméno] [příjmení] částku 436 588 Kč a poškozené České republice, zastoupené Ministerstvem spravedlnosti ČR, zaplatit z titulu náhrady majetkové škody částku 50 000 Kč.

8. Proti tomuto rozsudku podali ve lhůtě uvedené v § 248 odst. 1 tr. ř. odvolání státní zástupkyně Městského státního zastupitelství v Praze (dále jen„ státní zástupkyně“) a všichni tři obžalovaní, kteří svá odvolání písemně odůvodnili prostřednictvím svých obhájců. V téže lhůtě napadl rozsudek odvoláním i poškozený [jméno] [příjmení], který jej písemně odůvodnil prostřednictvím své zmocněnkyně.

9. Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] směřuje proti výroku o vině a v důsledku toho i proti výroku o trestu. Zásadní výhrady má vůči skutkovým zjištěním soudu prvního stupně, která podle něho nemají dostatečný podklad v provedených důkazech; ten je podle tohoto odvolatele nahrazován nepodloženými spekulacemi, což činí rozsudek jako celek nepřezkoumatelným. Zejména pro závěr nalézacího soudu, že„ …obžalovaný [anonymizováno] požádal obžalovaného [jméno] [příjmení] o zajištění osoby, která by mu pomohla, za použití blíže nespecifikovaného násilí, které by mohlo vést až k případné fyzické likvidaci poškozeného [jméno] [příjmení], či pohrůžky násilí vůči poškozenému a jeho rodinným příslušníkům…“ podle odvolatele nesvědčí žádný z provedených důkazů. Stejně tak absentují důkazy, na jejichž základě by bylo možné dovodit srozumění obžalovaného [příjmení] s užitím jakéhokoliv násilí vůči poškozenému [příjmení]. Nijak nebylo prokázáno ani údajné vědomí odvolatele o tom, že obžalovaný [příjmení] má kontakty na bezpečnostní síly v Rusku a v dalších zemích, ani to, že by obžalovaného [příjmení] požádal o zajištění spolupráce dalších osob v souvislosti s jeho sporem s poškozeným [příjmení]. Neusvědčují jej opakovaně pozměněné výpovědi obžalovaného [příjmení] nebo

výpovědi svědka [jméno] [příjmení], v jehož tvrzeních jsou rovněž četné rozpory; tento svědek je navíc vůči němu výrazně zaujatý.

10. Obžalovaný [jméno] [příjmení] je toho názoru, že i odposlechy jeho telefonické komunikace s obžalovaným [příjmení] svědčí o jeho snaze vyřešit tuto záležitost smírně dohodou, přičemž odmítá závěr nalézacího soudu, že jím navrhované řešení dohodou o narovnání by bylo pro poškozeného jednoznačně nevýhodné. Případná dohoda by totiž podle něho mohla být výhodná oboustranně: u něho by vedla k odblokování majetku, zatímco poškozený by dostal část dlužné částky okamžitě, bez průtahů a obstrukcí, kterými by on mohl komplikovat průběh exekučního řízení. Nebyla vyloučena ani možnost uzavřít dohodu o vyrovnání bez formálního uvedení příslušné částky a vzájemně se finančně vypořádat mimo tuto dohodu, čímž by poškozený [příjmení], který je rovněž postižen četnými exekucemi, mohl takto získané peníze uschovat před svými věřiteli. Vyjma toho odvolatel trvá na tom, že jeho podpis na smlouvě o smlouvě budoucí je zfalšovaný a poškozený [příjmení], který v tomto směru nemá čisté svědomí, by uzavřením navrhovaného dohody nemusel riskovat neúspěch v občanskoprávním sporu.

11. Ani závěr soud prvního stupně o smyslu jeho snahy získat originál smlouvy o smlouvě budoucí podle něj nemůže z logického hlediska obstát. Jednak obžalovaný neměl žádnou jistotu, že poškozený má originál smlouvy stále k dispozici, když byl opakovaně předmětem znaleckého zkoumání, ale především originál smlouvy byl proveden k důkazu před rozhodčím soudem, takže kopie smlouvy je jistě součástí spisu, stejně tak se kopie smlouvy patrně nachází v dokumentaci Kriminalistického ústavu, který zkoumal pravost jeho podpisu.

12. Dále obžalovaný [příjmení] poukazuje na to, že nalézací soud sám připustil, že s obžalovaným [příjmení] mohl mít i jiné obchodní aktivity. Za situace, kdy by si u něho objednal spáchání závažné trestné činnosti, by ale šlo o postup velmi neopatrný; v jejich zájmu by totiž naopak bylo udržovat vzájemný kontakt na co nejmenší možné míře. Odvolatel trvá na tom, že předmětem jejich dohody bylo zprostředkování prodeje nemovitostí na Lipně a v Benešově, přičemž finanční částku [příjmení] půjčil na jeho obchody s kávou. To, že mezi tímto obžalovaným a společností A Trade jednání o prodeji kávy probíhala, bylo podle jeho názoru dostatečně spolehlivě prokázáno. Současně poukázal na to, že mu nebylo umožněno nalézacím soudem objasnit jeho zvyky při nakládání s finanční hotovostí, zejména pokud jde o poskytování půjček bez písemného potvrzení, když jeho návrh na vyslechnutí řady svědků k této otázce nebyl akceptován.

13. Pokud jde o právní posouzení věci, má obžalovaný [příjmení] za to, že v jeho případě byly naplněny podmínky zániku trestnosti přípravy zvlášť závažného zločinu uvedené v ustanovení § 20 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku a spočívající v dobrovolném upuštění od dalšího jednání směřujícího ke spáchání činu. Překážka ve formě nespolupráce obžalovaného [příjmení], která údajně v tomto případě vyvstala, nemohla mít za následek definitivní zmaření úmyslu trestnou činnost dokonat. Jestliže by obžalovaný skutečně úmysl, který je mu podsouván, měl, mohl kontaktovat jinou osobu, která by pro něho mohla trestnou činnost spáchat, popř. jí mohl spáchat sám; on však žádnou takovouto iniciativu neprojevil. Cílem jeho urgencí vůči [příjmení] bylo získat zpět půjčené peníze, a nikoliv dosáhnout dokonání činu. V souvislosti s tím odvolatel poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu pod sp. zn. 8 Tdo 1296/2011, které konstatuje dobrovolnost jednání pachatele v případě, kdy se pachatel, třeba mylně, domnívá, jím plánovaný zvlášť závažný zločin je i přes vyvstanuvší překážku stále ještě uskutečnitelný.

14. Obžalovaný [jméno] [příjmení] má tedy za to, že i kdyby s [příjmení] skutečně měli v úmyslu se trestné činnosti dopustit, byla jejich případná dohoda v této věci nejméně od 11. května 2016, kdy se na [příjmení] začal domáhat navrácení předaných peněz, ukončena, a protože žádná aktivita proti životu a zdraví poškozeného nebo proti jeho rodině dále objektivně neprobíhala, trestnost přípravy by k tomuto datu zanikla.

15. Přes kategorické odmítnutí závěru nalézacího soudu o jeho vině vyslovuje obžalovaný [příjmení] výhrady i k uloženému trestu. Namítá, že nebyla zohledněna velmi nízká míra rozvinutí

zločinu směrem k jeho dokonání, která podle něho v podstatě nepřekročila mez pouhého vyjádření čin spáchat. Měl sice [příjmení] předat instrukce k jeho spáchání a zálohu za jeho vykonání, ale dále již nijak nepostupoval, aby zajistil jeho dokonání. Má tedy za to, že v tomto případě byly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku, umožňujícího mimořádné snížení trestu odnětí svobody pod spodní hranici trestní sazby.

16. Závěrem obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek ohledně jeho osoby zrušil a vrátil věc soudu prvního stupně k novému rozhodnutí nebo aby po zrušení sám rozhodl o jeho zproštění obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř.

17. Odvolání obžalovaného [jméno] [příjmení] směřuje proti výrokům o vině pod bod body I. a II., proti výroku o trestu a proti výroku o jeho povinnosti zaplatit majetkovou škodu a peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu.

18. Předně uplatňuje námitky procesní povahy týkající se získání informací odposlechy telekomunikačního provozu na základě příkazů Obvodního soudu pro Prahu 1 nařízených podle § 88 odst. 1, 2 tr. ř. dne 22. září 2016, jejichž odůvodnění má za zcela nedostatečné. Rovněž tak považuje za nezákonné odposlechy povolené příkazem téhož soudu ze dne 26. září 2016 podle § 88a odst. 1 tr. ř. Tento příkaz byl vydán do budoucnosti, takže umožnil poskytnutí záznamu o uskutečněném telekomunikačním provozu nejdříve ode dne jeho vydání, ale to nebylo podle mínění odvolatele v daném případě dodrženo a k důkazu byl použit i zpětný záznam odposlechu. Tutéž argumentaci lze podle něho vztáhnout i k důkazům protokoly zachycujícími odposlechy, které měly být pořízeny na základě příkazu Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 30. září 2016 podle § 88a odst. 1, 2 tr. ř., protože odposlech byl vadně nařízen od 27. září 2016, tj. tři dny zpětně.

19. Za nezákonně získané považuje obžalovaný [příjmení] také informace obstarané sledováním svědka [jméno] [příjmení], protože není zřejmé, zda orgány činné v trestním řízení obdržely včas dodatečné povolení ke sledování tohoto svědka podle § 158d odst. 5 tr. ř. a kdy toto dodatečné povolení policie obdržela. Namítá, že ze spisu jsou známa pouze data 19. 9. 2016 a 21. 9. 2016 bez dalšího konkrétního časového určení a není tedy podle něho jisté, zda toto povolení policie obdržela včas. Proto považuje informace získané na základě tohoto povolení za nezákonně získané; záznam měl být podle něho zničen a informace neměly být použity. Dále namítá, že„ policejní orgán zahájil sledování [jméno] [příjmení] dne 19. 9. 2016 v 8,30, přičemž není zřejmé, že by policejní orgán sledování ukončil v 9,30. Dále není zřejmé, že by orgány činné v trestním řízení neprováděly sledování v období od 9,30 19. 9. 2016 až do 21. 9. 2016, což musely, neboť v daném období k němu neměly řádné povolení.“.

20. Ohledně výroku o vině je obžalovaný [jméno] [příjmení] toho názoru, že soud prvního stupně hodnotil provedené důkazy v rozporu s pravidly uvedenými v § 2 odst. 6 tr. ř., kdy si z nich libovolně dovozoval jen ta dílčí skutková zjištění, která mu umožnila učinit závěr o vině, a zcela pominul zabývat se dalšími z nich vyplývajícími skutečnostmi, které obvinění vůči odvolateli vyvracejí a která mohou řetězec nepřímých důkazů, o nějž se výrok o vině snažil opřít, narušit.

21. Pokud jde o jednání pod bodem I. napadeného rozsudku, obžalovaný [příjmení] trvá na tom, že jeho schůzka s obžalovanými [příjmení] a [příjmení] měla ryze obchodní charakter. [příjmení] [příjmení] věděl, že by s ohledem na své zkušenosti s mezinárodním obchodem mohl s dojednáním dohody pomoci. Rozhodně odmítá, že by se hovořilo o vydírání poškozeného [příjmení] či kohokoliv dalšího. Nevěděl nic ani o tom, že by [příjmení] páchal násilnou trestnou činnost nebo měl styky s osobami, které jí páchají. Je mu v podstatě kladeno za vinu seznámení dvou osob, z nichž jedna měla pro druhou zajistit řešení obchodního sporu, aniž by on sám vlastní způsob řešení znal. Nesouhlasí také se závěrem nalézacího soudu, že obsah zajištěné dohody o narovnání vylučoval možnost, že by ji poškozený mohl chtít uzavřít dobrovolně. Poukázal na to, že je obvyklé, že znění dohod se postupně upravuje vyjednáváním až do vzájemného souhlasu smluvních stran; on měl za to, že jde právě o tento případ. Poškozenému

nebylo nikterak ublíženo ani vyhrožováno, navíc věděl, že obžalovaný [příjmení] nemá žádný majetek, takže ani případná prohra v soudním sporu pro něho bezprostředně nic neznamenala. Objednávka vydírání poškozeného tak podle něj není prokázána.

22. Má však za to, že i v případě, že by byla jeho vina přípravou zvlášť závažného zločinu vydírání prokázána, soud prvního stupně pochybil, jestliže odmítl jím navrhovanou aplikaci § 20 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku o zániku trestnosti přípravy v důsledku dobrovolného upuštění od pokračování v trestném činu. Pokud to nalézací soud zdůvodňuje tím, že se [anonymizováno] obžalovaného [příjmení] upomínali o splnění„ objednávky", pak odvolatel upozorňuje na to, že z dokazování není patrné, o jakou objednávku vlastně šlo. To, že se urgence vztahovaly k vydírání, je fabulací ze strany soudu prvního stupně. Sáček zřejmě jen půjčil [příjmení] peníze, se kterým se měl domluvit i na několika obchodních záležitostech, a urgence se týkaly právě těchto dohod.

23. Ohledně skutku uvedeného pod bodem II. napadeného rozsudku obžalovaný [příjmení] soudu prvního stupně vytýká pochybení v právní kvalifikaci jeho jednání, pokud bylo posouzeno jako zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. d), odst. 3 písm. a) trestního zákoníku. Setkal se s poškozeným [příjmení], přičemž zjistil, že poškozený se nachází ve skutkovém omylu, primárně vyvolaném svědkem [jméno] [příjmení], který jej pod falešnou záminkou na tuto schůzku s poškozeným vylákal. Poškozený byl předchozím jednáním [příjmení] natolik ovlivněn, že se obával o svůj život a o svoji dceru. Odvolatel se toho omylu impulsivně rozhodl využít a na úkor poškozeného se obohatit. Takové jednání ale nelze kvalifikovat jako vydírání, nýbrž jen jako trestný čin podvodu podle § 209 tr. zákoníku.

24. Současně má odvolatel za to, že i kdyby k jednání popsanému ve výroku o vině došlo, jeho důsledkem není těžká újma na zdraví poškozeného. Poukázal na to, že závěry znalců zkoumajících psychický stav poškozeného jsou v rozporu se zprávami detektivní kanceláře, kterou si najal obžalovaný [příjmení] ke zmapování poměrů poškozeného. Navíc bylo zjištěno, že poškozený je psychicky narušeným jedincem, který se v minulosti pokusil o sebevraždu a následně se léčil v psychiatrické léčebně. Pokud není možné zpětně objektivně zjistit jeho duševní stav před údajným spácháním trestné činnosti, nelze podle tohoto odvolatele posoudit ani rozsah následků, jaké jeho údajná trestná činnost na psychice poškozeného zanechala.

25. Závěrem obžalovaný [jméno] [příjmení] navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek ohledně jeho osoby zrušil a znovu sám rozhodl o zastavení trestního stíhání vůči němu pro skutek uvedený pod bodem I. a o vrácení věci soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí ohledně skutku pod bodem II.

26. Odvolání obžalovaného [jméno] [jméno] [příjmení] směřuje rovněž proti výroku o vině i proti výroku o uloženém trestu. Tento obžalovaný kategoricky trvá na své nevině a je přesvědčen, že byl uznán vinným pouze proto, že byl držen ve vazbě a nalézací soud musí jeho vazbu odůvodnit za situace, kdy Obvodní soud pro Prahu 1 v minulosti rozhodl o jeho propuštění na svobodu, zatímco senát Městského soudu v Praze jej následně ve vazbě ponechal.

27. Má za to, že řádně doložil, že dne 18. února 2016, kdy měl od obžalovaného [příjmení] převzít částku přesahující 1,5 milionu Kč, nebyl na území České republiky, ale v Budapešti. Poukázal na prohlášení Dr. [příjmení] [jméno] a Dr. [příjmení] [příjmení] a na výpis ze svého diáře. Předložil svoje bankovní výpisy a policie si opatřila bankovní výpisy jeho rodinných příslušníků, přičemž žádné větší finanční prostředky se zde nenacházely. V souvislosti s tím odvolatel poukázal na změny ve výpovědích obžalovaných [příjmení] a [příjmení] ohledně data předání peněz. Závěr nalézacího soudu, že není rozhodné, kdy předání peněz fakticky došlo, označil za zarážející v situaci, kdy se u něho žádné peníze nenašly.„ Korunu tomu všemu" dal podle tohoto odvolatele obžalovaný [příjmení], který s odkazem na svědka [příjmení] uvedl, že peníze měl [příjmení] použít na obchod s kávou. Svědek [příjmení] přitom uvedl, že o penězích se spolu nikdy nebavili a on sám v obchodu s kávou vystupoval pouze jako zprostředkovatel kontaktů v Rumunsku, Maďarsku a v Rusku.

28. Vzhledem k výše uvedenému obžalovaný [příjmení] [jméno] [příjmení] navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek ohledně jeho osoby zrušil a znovu sám rozhodl tak, že jej zprostí obžaloby podle § 226 písm. a) tr. ř.

29. Odvolání státního zástupkyně bylo podáno v neprospěch obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] a směřuje proti výroku o vině pod bodem I. a proti výrokům o trestech, uložených těmto dvěma obžalovaným.

30. Odvolatelka vyslovuje nesouhlas se závěrem soudu prvního stupně, že u obou shora jmenovaných obžalovaných nebyla prokázána subjektivní stránka zločinu vraždy. Je toho názoru, že správná je původní právní kvalifikace i původní popis skutku, jak byly uvedeny v obžalobě. K právní kvalifikaci skutku jako přípravy vraždy poukazuje zejména tu část znění skutkové věty z napadeného rozsudku, kde se mimo jiné uvádí, že obžalovaný [příjmení],, …požádal obžalovaného [jméno] [příjmení] o zajištění osoby, která by mu pomohla, za použití blíže nespecifikovaného násilí, které by mohlo vést až k případné fyzické likvidaci poškozeného“. V návaznosti na toto skutkové zjištění státní zástupkyně konstatuje, že pokud obžalovaní byli minimálně srozuměni s tím, že vůči poškozenému bude použito násilí nebo pohrůžky násilí, které by ve svém důsledku mohlo vést až k jeho fyzické likvidaci, jedná se o nepřímý úmysl usmrtit. Obžalovaný [příjmení] podle ní neměl žádnou motivaci k tomu, aby si celou událost vymyslel a svědkovi [příjmení] uváděl nepravdivé informace. Rovněž výše zálohy a slíbeného doplatku podle státní zástupkyně nasvědčuje tomu, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] si u [příjmení] objednali závažné protiprávní jednání. Vrchnímu soudu v Praze proto státní zástupkyně navrhla, aby napadený rozsudek částečně zrušil ohledně obžalovaných [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], a to ve výroku o vině pod bodem I., ve výrocích o trestech a ve výroku o náhradě škody a aby znovu sám uznal oba obžalované pod bodem I. vinnými jednáním popsaným stejně jako v obžalobě a kvalifikovaným jako příprava zločinu vraždy podle § 20 odst. 1, § 140 odst. 2, odst. 3 písm. j) tr. zákoníku. S ohledem na to, že jednání obžalovaných zůstalo toliko ve stádiu přípravy, navrhuje u obou těchto obžalovaných aplikaci ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku, přičemž obžalovanému [příjmení] jako iniciátorovi celé akce navrhuje uložit trest odnětí svobody v trvání kolem osmi let a obžalovanému [příjmení] úhrnný trest odnětí svobody rovněž v délce kolem osmi let; u obou se zařazením do příslušného stupně věznice. Výrok o náhradě škody navrhuje vyslovit ve stejném znění, v jakém jej vyslovil soud prvního stupně.

31. Odvolání poškozeného [jméno] [příjmení] směřuje proti výroku, jímž byla obžalovanému [jméno] [příjmení] podle 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost zaplatit mu peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu v částce 436 588 Kč.

32. Poškozený je toho názoru, že povinnost k náhradě nemajetkové újmy měla být uložena společně a nerozdílně obžalovaným [příjmení] a [příjmení], neboť nebýt objednávky obžalovaného [příjmení], k jednání obžalovaného [příjmení] by nedošlo. Je zde tedy dána příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného [příjmení] a vznikem újmy na zdraví na straně poškozeného a za tento následek nesou oba shora jmenovaní obžalovaní solidární odpovědnost.

33. Současně poukazuje na početní chybu ve výši přiznaného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Má za to, že pokud byla odpovídající peněžní satisfakce za tuto újmu vyčíslena celkovou částkou 1 216 470 Kč a nalézací soud akceptoval stanovisko znalce MUDr. Tichého, že ze 30 až 40 % byla tato újma způsobena i dalšími okolnostmi nezávislými na jednání obžalovaných, náleží poškozeném satisfakce za nemajetkovou újmu ve výši přinejmenším 60 % ze shora uvedené částky, tj. 729 882,60 Kč. Po odečtení částky 50 000 Kč, kterou mu vyplatilo jako odškodnění Ministerstvo spravedlnosti ČR, by tedy měla být obžalovaným [příjmení] a [příjmení] uložena solidární povinnost zaplatit mu z titulu nemajetkové újmy alespoň částku 679 882,60 Kč. Současně ale zmocněnkyně poškozeného [příjmení] u veřejného zasedání před odvolacím soudem jasně konstatovala., že její klient i nadále nárokuje peněžitou náhradu nemajetkové újmy v celé původně požadované výši 1 216 470 Kč Vrchnímu soudu v Praze pak navrhla, aby adhezní

výrok v části týkající se jejího klienta v napadeném rozsudku zrušil a znovu sám rozhodl o povinnosti obžalovaných [příjmení] a [příjmení] společně a nerozdílně zaplatit poškozenému [příjmení] peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu v původně požadované výši.

34. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání přezkoumal podle § 254 odst. 1 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, proti nimž byla odvolání podána, jakož i zákonnost postupu řízení, jež jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zabýval se i tím, zda napadený rozsudek a jemu předcházející řízení nevykazují vady, jež odvoláními vytýkány nejsou, avšak mohly by mít vliv na správnost výroků, proti nimž byla odvolání podána, a dospěl k následujícím závěrům.

35. Jak odvolací soud zjistil, přípravné řízení i řízení před soudem prvního stupně proběhlo v plném souladu s odpovídajícími ustanoveními trestního řádu, přičemž všechna procesní práva obžalovaných, zejména jejich práva na obhajobu, byla dodržena.

36. Procesní námitky obžalovaného [příjmení] týkající se nepoužitelnosti záznamů odposlechů některých telefonických rozhovorů Vrchní soud v Praze neakceptoval a ztotožnil se v tomto směru se soudem prvního stupně, který se jimi rovněž zabýval.

37. Jak je ze spisu patrné, vydané příkazy k záznamu telekomunikačního provozu Obvodním soudem pro Prahu 1 podle § 88a odst. 1 tr. ř. pokrývají všechny pořízené odposlechy, kterými soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku argumentuje. Uvedení okresní soud vydal dne 26. 9. 2016 pod sp. zn. 43 Nt 3159/2016 příkaz k záznamu telekomunikačního provozu obžalovaného [příjmení] a svědka [příjmení] na dobu od 22. 3. 2016 do 20. 12. 2016 (č. l. 767) a dne 30. 9. 2016 pod sp. zn. 43 Nt 3162/2016 příkaz k záznamu telekomunikačního provozu obžalovaného [příjmení] na dobu od 27. 3. 2016 do 27. 9. 2016 (č. l. 774). Tentýž soud pak vydal podle § 88 odst. 1, 2 tr. ř. dne 22. 9. 2016 pod sp. zn. 43 Nt 1560/2016 příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obžalovaného [příjmení] a svědka [příjmení] od 22. 9. 2016 do 21. 11. 2016 (č. l. 858) a dne 30. 9. 2016 příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu obžalovaného [příjmení] od 27. 9. 2016 do 21. 11. 2016 (č. l. 862). Odůvodnění všech citovaných příkazů přitom přiléhavě odkazuje na informace a poznatky, jež měly orgány policie v předmětné době k dispozici a ze kterých jednoznačně vyplývá důvodné podezření na závažnou trestnou činnost, jejíž odhalení a objasnění by bylo bez použití těchto operativních metod obtížné, ne-li nemožné. Délka doby, na kterou byly tyto záznamy nařízeny (cca tři měsíce), pak zcela odpovídá charakteru objasňované trestné činnosti a v žádném případě ji nelze považovat za natolik přemrštěnou, aby jí bylo nutno zvlášť zdůvodňovat. Pokud tedy jde o použitelnost záznamů o odposleších telefonických hovorů obžalovaného [příjmení] s obžalovaným [příjmení] a se svědkem [příjmení], odvolací soud se plně ztotožnil s argumentací soudu prvního stupně obsaženou na str. 68 až 69 napadeného rozsudku (odstavec č. 111) a pro stručnost na ni plně odkazuje.

38. I k námitkám nezákonného získání informací sledováním osob a věcí lze pro zjednodušení odkázat na napadený rozsudek, konkrétně na str. 69 až 70 jeho odůvodnění, jmenovitě pak na odst. č. 112. Soud prvního stupně se zde s těmito námitkami podrobně vyrovnal a správně je shledal účelovými a zcela nedůvodnými; přesvědčivou argumentaci nalézacího soudu není nutné jakýmkoliv způsobem upravovat či doplnit.

39. Vrchní soud v Praze neshledal důvodnými ani námitky obžalovaných směřující proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně. Za účelem prověření jejich správnosti doplnil z podnětu odvolání obžalovaného [příjmení] dokazování výslechem svědka [jméno] [příjmení], jehož výpověď shledal ve shodě s nalézacím soudem zcela věrohodnou a v klíčových bodech konzistentní. Při respektování toho, že svědek [příjmení] v tomto trestním řízení figuruje v režimu utajení podle § 55 odst. 2 tr. ř., pak rovněž k požadavku obžalovaného [příjmení] provedl důkaz i jeho opisem rejstříku trestů, z něhož zjistil, že je na něho třeba hledět, jako by nebyl odsouzen. Ostatním návrhům tohoto obžalovaného na doplnění dokazování, spočívajícím

ve výslechu osob ochotných dosvědčit jeho zvyky při nakládání s finanční hotovostí zejména pokud jde o poskytování půjček bez písemného potvrzení odvolací soud stejně jako soud prvního stupně nevyhověl, neboť je s ohledem na povahu a závažnost důkazů svědčících o tom, že částka předaná obžalovanému [příjmení] nebyla míněna ani jako půjčka na [anonymizováno] obchodní aktivity, ani jako záloha nákladů na zprostředkování prodeje [anonymizováno] pozemků (viz odst. 51), shledal nadbytečnými.

40. Městský soud v Praze si podle zjištění odvolacího soudu v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. v hlavním líčení provedl všechny důkazy potřebné pro zákonné meritorní rozhodnutí a podle zjištění odvolacího soudu tyto důkazy hodnotil na základě své volné úvahy jednotlivě i v jejich souhrnu a ve všech vzájemných souvislostech, přičemž žádnému z nich nepřiznal váhu, která mu nenáleží, a ani nedeformoval jejich výpovědní hodnotu. Jeho myšlenkovému postupu nelze z hlediska logiky nic vytknout. K tomu odvolací soud dodává, že argumentace obžalovaných se omezuje toliko na zpochybňování některých jednotlivých provedených důkazů a zcela pomíjí jejich souhrnné vyznění, na kterém staví svá skutková zjištění soud prvního stupně.

41. Z hlediska posouzení viny všech obžalovaných se jeví stěžejním průběh jejich schůzky, resp. obou jejich po sobě následujících schůzek, ke kterým došlo v přesně nezjištěného dne do 3. března 2016 v restauraci na Zbraslavi. K této schůzce vypovídali všichni obžalovaní opakovaně a své výpovědi průběžně měnili. Přesto však lze v souladu se závěry nalézacího soudu uzavřít, že se ze svého trestného jednání navzájem usvědčují.

42. Všichni obžalovaní se shodují v tom, že první osobní setkání obžalovaného [příjmení] s obžalovaným [příjmení] zprostředkoval obžalovaný [příjmení], který byl schůzce rovněž přítomen. Přestože nelze vyloučit, že předmětem jednání na této schůzce bylo i případné zprostředkování prodeje [anonymizováno] nemovitostí (hotel v Jevišovicích na Lipně a pozemky v Benešově u Prahy), lze mít za s potřebnou mírou prokázané, že jedním (ne-li hlavním) již předem známým bodem jednání byla likvidace pohledávky poškozeného [příjmení] za obžalovaným [příjmení]. S nabídkou na zprostředkování požadované dohody o narovnání mezi obžalovaným [příjmení] a poškozeným [příjmení] měl podle [anonymizováno] výpovědi, kterou v tomto směru potvrzuje i obžalovaný [příjmení], přijít obžalovaný [příjmení] na schůzce sám. Měl přitom vycházet z předem od [příjmení] získaného konceptu dohody o narovnání a z tzv. Memoranda (zprávy detektivní agentury o šetření k osobě poškozeného), které mu [příjmení] rovněž již dříve předal. Obžalovaný [příjmení] pak uvedl, že se mu [anonymizováno] se svojí záležitostí s [příjmení] svěřil a zeptal se ho, zda nezná někoho, kdo by mu mohl pomoci; on si vzpomněl na obžalovaného [příjmení] a doporučil mu ho s tím, že by na tom mohli oba vydělat nějaké peníze. To, že měli s [příjmení] od počátku v úmyslu z obžalovaného [příjmení] vytáhnout nějaké peníze a nic neudělat, uvedl poprvé až u hlavního líčení. Toto tvrzení je ale považlivě zpochybněno jeho předchozí výpovědí, kde naopak jasně uvedl, že chtěl [anonymizováno] pomoci vyřešit jeho spor s [příjmení] a proto sehnal a doporučil mu člověka, o kterém byl přesvědčen, že s ohledem na své zkušenosti a kontakty na určité osoby v Rusku a Rumunsku dokáže [příjmení] přinutit k tomu, aby akceptoval [anonymizováno] požadavky na řešení sporu. Navíc, pokud by mělo jít od počátku o společné podvodné jednání s [příjmení] na úkor obžalovaného [příjmení], pak se jeví naprosto nepochopitelnou zanedbatelná výše podílu obžalovaného [příjmení] na výnosu tohoto„ podvodu“. Jeho zisk měl podle předchozí dohody s [příjmení] činit jen 20 000 Kč z celkové částky převyšující 1 600 000 Kč, kterou [příjmení] po [anonymizováno] nepokrytě požadoval. Je nelogické, že by se obžalovaný [příjmení] jako zprostředkovatel v případě předchozí dohody s [příjmení] o tom, že [příjmení] podvedou, spokojil jen s perspektivou podílu ve výši jen cca 1,25 % na zisku z trestné činnosti, když [příjmení] by vlastně vyvinul mnohem nižší aktivitu než sám [příjmení]. V této souvislosti pak nelze pominout ani [anonymizováno] vyjádření z přípravného řízení, kdy vyslovil domněnku, že [příjmení] už dopředu věděl, že nic nepodnikne, ale že by to bylo na základě jejich vzájemné dohody, o tom se obžalovaný [příjmení] vůbec nezmínil.

43. Shora uvedené skutečnosti plně odůvodňují závěr, že obžalovaný [příjmení] zprostředkoval kontakt mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] ve víře, že [příjmení] požadavky obžalovaného [příjmení] splní a přiměje poškozeného [příjmení] k podpisu dohody o narovnání a k vydání originálu smlouvy o smlouvě budoucí. Jak on, tak [anonymizováno] si přitom museli být plně vědomi toho, že poškozený [příjmení] se tomuto požadavku stěží podrobí dobrovolně a termín„ přesvědčit poškozeného“ rozhodně ani jeden z nich nevnímal jako regulérní vyjednávání s poškozeným výhradně v mezích zákona.

44. V tomto směru je usvědčuje zcela jednoznačně výpověď obžalovaného [příjmení] z přípravného řízení, v níž uvedl, že„ Sáček říkal, že ho pan [příjmení] podvedl, padělal jeho podpis a vymáhá z něho 20 miliónů Kč, a žádal po něm, aby v Rumunsku sehnal lidi, kteří přesvědčí pana [příjmení] podepsat notářsky ověřený doklad o odstoupení od pohledávky“ a že [příjmení] jej měl přesvědčovat, že na to má zkušenosti, vzdělání, že zná lidi a může sehnat rumunského notáře, který umí česky a že může sehnat lidi, kteří by přesvědčili pana [příjmení] u notáře podepsat ten papír…nebo se jej snažil přesvědčit, aby„ sehnal ty lidi, že si je pak zkontaktuje sám, že chce jenom kontakt na ty lidi v Rumunsku“. Obžalovaný [příjmení] také potvrdil, že mu [příjmení] po předání peněz ještě několikrát volal a snažil se s ním setkat právě v souvislosti s předmětnou zakázkou.

45. Odhodlání obžalovaného [příjmení] získat od poškozeného podpis dohody o narovnání a originál smlouvy o smlouvě budoucí potvrzuje i výpověď obžalovaného [příjmení], který popsal, jak po odchodu [příjmení] po první ranní schůzce chvíli zůstal sám se [anonymizováno] a říkal mu, proč mu dává takové peníze, že on by mu je nikdy nedal, i když je kamarád, na což [anonymizováno] odpověděl„ [jméno], zvážil jsem všechno a je to moje jediná možnost, jak ty dokumenty dostat, a jak potvrdit, že mám pravdu.“.

46. Pokud Městský soud v Praze dospěl na základě shora uvedených skutečností k závěru, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] byli přinejmenším srozuměni s tím, že poškozený bude vystaven ze strany obžalovaného [příjmení] nebo jím zprostředkovaných osob nátlaku, a to i formou násilí nebo formou pohrůžky násilí, aby požadavky obžalovaného [příjmení] splnil, nemá odvolací soud tomuto závěru co vytknout. Naopak obhajoba obžalovaných, že by na spoluobžalovaném [příjmení] požadovali, aby sehnal v Rumunsku nebo jinde v zahraničí osoby disponující vyjednavačskými schopnostmi a erudované v oblasti psychologie natolik, že by byli s to poškozeného přesvědčit ke splnění [anonymizováno] požadavků zákonnou a nenásilnou cestou, se jeví i odvolacímu soudu jeví jako zcela absurdní. Naproti tomu zcela správným shledal Vrchní soud v Praze závěr nalézacího soudu, vyslovený v odůvodnění napadeného rozsudku, že na základě obstaraných a provedených důkazů nelze s potřebnou mírou jistoty usuzovat na to, že obžalovaní [příjmení] a [příjmení] byli srozuměni s tím, že [příjmení] k dosažení [anonymizováno] požadavků může použít násilí v takové intenzitě, že poškozeného [jméno] [příjmení] usmrtí. K průběhu obou schůzek na [část obce], na nichž došlo k uzavření [příjmení] zprostředkované dohody mezi obžalovanými [příjmení] a [příjmení] (ze strany [příjmení] pouze předstírané) ohledně donucení poškozeného k podpisu dohody o narovnání a k vydání originálu smlouvy o smlouvě budoucí jsou, jak shora uvedeno, k dispozici pouze výpovědi všech obžalovaných. O případné objednávce fyzické likvidace poškozeného se ale žádný z aktérů schůzek náznakem nezmiňuje. Hovoří o ní až svědek [příjmení], který ale jen interpretuje slova obžalovaného [příjmení], který měl evidentní zájem na tom, aby přesvědčil poškozeného [příjmení] o hrozícím nebezpečí a tím jej přiměl„ zaplatit za svou bezpečnost“. Obžalovaný [příjmení] v době, kdy mu bylo známo, že obžalovaný [příjmení] zcela jistě nemá v úmyslu [anonymizováno]„ zakázku“ splnit, jednal zcela samostatně a jeho cílem bylo poškozeného v co nejvyšší míře vystrašit, aby byl v obavách o svůj život ochoten přistoupit na [anonymizováno] finanční požadavky.

47. Závěrům o objednávce fyzické likvidace poškozeného [jméno] [příjmení] nesvědčí ani obsah záznamů telekomunikačního provozu, zejména obsah SMS zprávy, zaslané dne 1. dubna 2016 obžalovaným [příjmení] obžalovanému [příjmení]:„ Dobrý den dnes končí dohodnutá lhůta,

bohužel mě nikdo nekontaktoval, a tedy předpokládám, že jste mou zakázku nesplnil, v pondělí vás budu kontaktovat a očekávám, že dohodneme ukončení a vrácení záloh“. Pokud by obžalovaný [příjmení] byl srozuměn s tím, že obžalovaný [příjmení] poškozeného případně i usmrtí, pak by nepředpokládal, že jej bude poškozený kontaktovat. Navíc ze znění předmětné textové zprávy lze vyčíst, že obžalovaní se dohodli na splnění zakázky v době kratší měsíce, což také neodpovídá tomu, že by obžalovaný [příjmení] měl podle dohody profesionálně připravit akci, která bude směřovat nikoli jen k nátlaku na poškozeného, aby něco podepsal či vydal, nýbrž přímo k jeho fyzické likvidaci.

48. Vrchní soud v Praze se proto ztotožnil se se závěrem nalézacího soudu, že jednání obžalovaných [příjmení] a [anonymizováno], kteří požadovali na obžalovaném [příjmení], aby poškozeného [příjmení] i za použití násilí nebo pohrůžky násilím donutil k podpisu dohody a k vydání originálu smlouvy o smlouvě budoucí, což by pro poškozeného znamenalo zánik jeho v té době reálně existujícího peněžního nároku vůči obžalovanému [příjmení] v řádu desítek milionů korun, vykazuje zákonné znaky přípravy zvlášť závažného zločinu vydírání podle § 20 odst. 1 a § 175 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku. Zákonné znaky kvalifikované skutkové podstaty tohoto zločinu podle § 175 odst. 3 písm. c) tr. zákoníku obžalovaní naplnili tím, že v případě jejich úspěchu by poškozenému vznikla škoda ve výši 1 450 000 € a 1 975 828,10 Kč, tj. v škoda celkové částce více než osmkrát převyšující hranici škody velkého rozsahu, jak je stanovena v § 138 odst. 1 tr. zákoníku.

49. Odvolací námitky obžalovaných [příjmení] a [příjmení], jimiž se tito obžalovaní domáhají aplikace § 20 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku (zánik trestnosti přípravy v důsledku dobrovolného upuštění od pokračování v trestném činu) odvolací soud neakceptoval. O dobrovolné upuštění pachatele od dalšího jednání směřujícího k spáchání zvlášť závažného zločinu jde z povahy věci jen v případě, že pachatel má za to, že jím zamýšlený zvlášť závažný zločin je uskutečnitelný, a přesto se rozhodne od dalšího zamýšleného jednání směřujícího k dokonání činu z vlastního podnětu upustit a provést kroky směřující k odstranění nebezpečí již vzniklého z podniknuté přípravy. Musí tedy předpokládat, že má možnost čin dokonat, byť případně mylně, a musí sám z vlastní vůle nedokončit jednání směřující k jeho dokonání. V posuzované věci ale k dokonání činu nedošlo výhradně vlivem překážky nezávislé na vůli obžalovaných [příjmení] a Mišíka. Osoba, kterou navedli k jeho spáchání, které poskytli potřebné informace k osobě poškozeného a které jeden z nich za trestnou činnost zaplatil zálohu, totiž pouze předstírala ochotu trestný čin spáchat. Samotnou skutečnost, že obžalovaný [příjmení] poté, co zjistil, že spoluobžalovaný [příjmení] uzavřenou dohodu nesplní, na něj naléhal, aby vrátil vylákané finanční prostředky, pak rozhodně nelze vykládat tak, že dobrovolně upustil od provedení plánovaného trestného činu a že došlo k zániku jeho trestní odpovědnosti za přípravu.

50. Městskému soudu v Praze je k bodu I. výroku o vině nutné vytknout jen to, že ačkoliv nedospěl k závěru o tom, že se obžalovaní dohodli na možné fyzické likvidace poškozeného, ve skutkové větě v rozporu se svými skutkovými zjištěními a právními závěry ponechal část popisu skutku převzatého z obžaloby, že„ …obžalovaný [jméno] [příjmení] požádal obžalovaného [jméno] [příjmení] o zajištění osoby, která by mu pomohla, za použití blíže nespecifikovaného násilí, které by mohlo vést až k příp. fyzické likvidaci poškozeného [jméno] [příjmení], či pohrůžky násilí vůči poškozenému a jeho rodinným příslušníkům…“. Zjištěné formulační pochybení vyznívající v neprospěch obžalovaných Vrchní soud v Praze v odvolacím řízení z podnětu jejich odvolání napravil.

51. Pokud jde o skutková zjištění a právní kvalifikaci týkající ohledně obžalovaného [jméno] [jméno] [příjmení], ani zde Městský soud v Praze nepochybil. V dosavadním průběhu trestního řízení nebyl zajištěn a proveden žádný důkaz, který by obžalovaného [příjmení] usvědčoval z toho, že by kdy měl v úmyslu splnit požadavky obžalovaného [příjmení], naopak všechny důkazy vypovídají o tom, že jej záměrně uvedl v omyl a pouze předstíral ochotu působit na poškozeného [příjmení] násilím či jeho pohrůžkou, aby od [anonymizováno] vylákal finanční prostředky. Zcela

nečinným zůstal i přes následné [anonymizováno] urgence. Vrchní soud v Praze se neztotožnil s výhradou obžalovaného [příjmení] proti skutkovým zjištěním soudu prvního stupně, že převzal od [anonymizováno] finanční prostředky odpovídající 60 000 € v českých korunách. Vrchní soud v Praze má naopak tento skutkový závěr za správný a řádně odůvodněný. Jednoznačně vyplývá z výpovědí obžalovaných [příjmení] a [příjmení], kteří shodně ve všech svých výpovědích od samého počátku trestního řízení předání peněz [příjmení] potvrzují, přestože jejich vysvětlení, na co byla tato částka určena, se liší. [příjmení] to je výběr převážné části této částky ve výši 1 550 000 Kč dne 18. února 2016 doložen výpisem z účtu společnosti FASPRO, s. r. o., u ČSOB; zbytek [příjmení] požadované sumy měl obžalovaný [příjmení] vybrat z bankomatu. Nejsou pochybnosti ani o tom, že tato částka byla určena jako záloha platby za donucení poškozeného [příjmení] k podpisu dohody o narovnání a k vydání originálu smlouvy o smlouvě budoucí až nešlo o půjčku, jak se hájí obžalovaný [příjmení]. Vylučuje to mimo jiné i znění textových zpráv zaslaných [příjmení] [příjmení], ve kterých nehovoří [anonymizováno] o vrácení dluhu ale o vrácení zálohy. Zcela nepravděpodobnou se pak jeví další obžalovaným [příjmení] nastíněná možnost, že peníze byly [příjmení] vyplaceny jako záloha na zprostředkování prodeje nemovitostí. V takovýchto případech se totiž provize zprostředkovateli vyplácí až po úspěšné realizaci prodeje. Na úhradu případných režijních nákladů, které by [příjmení] mohly v souvislosti se zprostředkováním těchto obchodních transakcí vzniknout, je pak poskytnutá částka nepřiměřeně vysoká.

52. Soud prvního stupně tedy nepochybil, pokud dospěl k závěru, že obžalovaný [příjmení] přesně nezjištěného dne, nejpozději počátkem měsíce března (jako nejpravděpodobnější termín stanoví 3. březen 2016), převzal od obžalovaného [příjmení], jemuž přislíbil donutit poškozeného [příjmení] k podpisu dohody o narovnání a k vydání originály smlouvy o smlouvě budoucí, částku 60 000 € v ekvivalentu českých korun (tj. cca 1 622 100 Kč) jako zálohu platby za tuto službu, přičemž již v této době neměl v úmyslu vůči poškozenému vyvinout v tomto směru jakoukoliv aktivitu. Toto jeho jednání spočívající v obohacení se na úkor obžalovaného [příjmení] tím, že ho uvedl v omyl, vykazuje všechny znaky základní skutkové podstaty trestného činu podvodu podle § 209 odst. 1 tr. zákoníku a tím, že jím obžalovanému [příjmení] způsobil škodu v částce převyšující 500 000 Kč a nepřesahující 5 000 000 Kč (rozpětí hranic značné škody ve smyslu § 138 odst. 1 tr. zákoníku), současně naplnil i kvalifikovanou skutkovou podstatu tohoto deliktu, uvedenou v ustanovení § 209 odst. 4 písm. d) trestního zákoníku. Právní kvalifikaci jeho jednání uvedenou v napadeném rozsudku tedy shledal Vrchní soud v Praze správnou.

53. Oproti tomu se odvolací soud neztotožnil s právní kvalifikací skutku spáchaného obžalovaným [jméno] [příjmení], který je popsán pod bodem II. napadeného rozsudku, byť z jiných důvodů, než které uvedl v odvolacím řízení obžalovaný [příjmení].

54. Stručně lze konstatovat, že skutková zjištění pod bodem II. výroku o vině jsou správná, logická a řádně důkazně podložená. Ostatně obžalovaný [příjmení] vůči nim žádné odvolací námitky ani neuplatnil. Namítal jen vadné právní posouzení s tím, že skutek nevykazuje znaky trestného činu vydírání ale trestného činu podvodu podle § 209 tr. zákoníku, protože obžalovaný záměrně uváděl poškozeného v omyl ohledně toho, jaké nebezpečí mu ze strany [anonymizováno], respektive osoby, kterou si najal, hrozí, aby od něj vylákal finanční prostředky. Vrchní soud v Praze se ale s tímto právním názorem neztotožnil.

55. Bylo bezpečně prokázáno, že obžalovaný [příjmení] zcela cíleně vyvolal u poškozeného intenzivní obavy o život a o životy jeho rodinných příslušníků tím, že jej intenzivně ujišťoval o tom, že obžalovaný [příjmení] vyplatil finanční zálohu za jeho fyzickou likvidaci ve výši 1 650 000 Kč a zavázal se k vyplacení další částky 8 000 000 Kč po její realizaci. Celou záležitost mu přitom interpretoval tak, že akce, na kterou mají být najaty osoby z Rumunska nebo bývalé Jugoslávie, je už v běhu a jedině on má možnost jí zastavit za podmínky, že mu poškozený zaplatí částku 500 000 Kč. Jinými slovy poškozenému zcela úmyslně jasně sdělil, že pokud mu požadovanou částku nezaplatí, hrozí mu usmrcení najatými osobami, případně tyto osoby ohrozí

na životě a zdraví jeho rodinné příslušníky. Vmanévroval poškozeného do situace, kdy byl nucen vyhovět jeho finančním požadavkům pod pohrůžkou násilí, které bude v opačném případě vůči němu nebo vůči jeho blízkým neodvratně uplatněno, a to dokonce s fatálními následky. O účinku uplatnění této pohrůžky na poškozeného svědčí posttraumatická stresová porucha, která u něho byla diagnostikována a jejíž léčení trvá do současné doby. Takové jednání bezpochyby naplňuje znaky trestného činu vydírání a nikoli trestného činu podvodu, a to i přesto, že v době spáchání skutku nebezpečí poškozenému ani jeho rodině fakticky nehrozilo a z tohoto pohledu poškozený jednal v omylu, který obžalovaný záměrně vyvolal.

56. Jednání obžalovaného [příjmení] v bodě II. výroku o vině vykazuje navíc znaky kvalifikované skutkové podstaty zločinu vydírání podle § 175 odst. 2 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť úmysl obžalovaného směřoval ke způsobení značné škody (tohoto cíle se mu s ohledem na jeho zadržení při předávce první poloviny požadované částky nepodařilo dosáhnout) a současně svým jednáním způsobil poškozenému těžkou újmu na zdraví (dlouhodobě trvající posttraumatickou stresovou poruchu), na jejímž vzniku se podle znalce z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie MUDr. Vlastimila Tichého toto jednání podílelo přinejmenším ze 60%, ze zbývající části jí ovlivnily i další okolnosti, zejména jeho finanční problémy exekuce apod., které také zhoršovaly jeho zdravotní stav. Přesto nejzákladnější pro posouzení jeho zdravotního stavu bylo trauma, které utrpěl v důsledku tohoto jednání. K této otázce se znalec podrobně a přesvědčivě vyjádřil i při svém výslechu u hlavního líčení. Pokud nalézací soud tyto jeho závěry akceptuje, odvolací soud se s tímto jeho postupem s odkazem na skutečnosti uvedené v odstavcích 56 až 63 odůvodnění napadeného rozsudku plně ztotožňuje. Pochybnosti obžalovaného [příjmení] o objektivnosti závěrů shora jmenovaného znalce, pokud jde o výši hodnoty nemajetkové újmy a o výši podílu jeho na vzniku této újmy tedy nebyly shledány důvodnými.

57. Při právní kvalifikaci vyděračského jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] popsaného v bodě II. výroku o vině napadeného rozsudku ovšem nelze pominout, že časově bezprostředně navazovalo na jeho předchozí vyděračské jednání popsané pod bodem I. výroku o vině a že jeho obětí byl stejný poškozený, tj. [jméno] [příjmení]. Obžalovaný [jméno] [příjmení] totiž jednáním pod bodem II. v podstatě pokračoval v realizaci předem pojatého úmyslu vydírat poškozeného [jméno] [příjmení], jen s tím rozdílem, že tak činil sám. Vrchní soud v Praze proto dospěl k závěru, že jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] pod body I. a II. je z hmotně právního pohledu jedním skutkem spáchaným dvěma útoky. Jinak řečeno, že se jedná o pokračující zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku.

58. Odvolání poškozeného [jméno] [příjmení] shledal Vrchní soud v Praze důvodným pouze zčásti. Neztotožnil se s jeho požadavkem na přiznání nároku na peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu také vůči obžalovanému [jméno] [příjmení], neboť shodně se soudem prvního stupně neshledal příčinnou souvislost mezi jednáním tohoto obžalovaného, jak bylo popsáno pod bodem I. výroku o vině, a těžkou újmu na zdraví spočívající ve stále trvající posttraumatické stresové poruše, kterou poškozený podle skutkových zjištění soudu prvního stupně utrpěl.

59. Jednání, v důsledku něhož poškozený zmíněnou posttraumatickou stresovou poruchu utrpěl, bylo samostatnou akcí obžalovaného [jméno] [příjmení]. To sice navazovalo jednání pod bodem I., jehož se dopustili společně s obžalovaným [příjmení], avšak nebylo prokázáno, že by obžalovaný [příjmení] o samostatné akci [jméno] [příjmení] vůbec věděl, natož aby mohl nějakým způsobem ovlivnit její průběh a následky. Nelze dospět ani k závěru, že vzhledem ke svým poměrům mohl či měl takovéto jednání obžalovaného [příjmení] předpokládat. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného [příjmení] není ve vztahu ke vzniku těžké újmy na zdraví, kterou poškozený [příjmení] utrpěl, prokázáno zavinění ani ve formě nevědomé nedbalosti a není prokázána ani příčinná souvislost mezi jednáním tohoto obžalovaného a mezi následkem, z jehož

titulu poškozený uplatňuje svůj nárok na peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu, je vyloučena i jeho solidární povinnost k zaplacení této satisfakce spolu s obžalovaným [příjmení].

60. Oproti tomu shledal odvolací soud plně oprávněnou námitku poškozeného týkající se nesprávného výpočtu výše finanční satisfakce za tuto nemajetkovou újmu, pokud mu byla v napadeném rozsudku přiznána toliko v částce 436 588 Kč. Jestliže byla odpovídající peněžní satisfakce za tuto újmu vyčíslena v celkové částce 1 216 470 Kč a nalézací soud akceptoval stanovisko znalce, že ze 30 až 40 % byla tato újma způsobena i dalšími okolnostmi na straně poškozeného, náleží mu tedy při uplatnění zásady„ in dubio pro reo“ (v pochybnostech ve prospěch obžalovaného) satisfakce za nemajetkovou újmu ve výši přinejmenším 60 % ze shora uvedené částky, tj. v částce 729 882,60 Kč. Vzhledem k tomu, že částku 50 000 Kč již poškozenému vyplatilo jako odškodnění Ministerstvo spravedlnosti ČR, měla tedy být poškozenému [jméno] [příjmení] správně přiznána po odečtení této částky peněžní satisfakce za nemajetkovou újmu ve výši 679 882,60 Kč.

61. Ze všech shora uvedených důvodů Vrchní soud v Praze napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) tr. ř. z podnětu odvolání všech obžalovaných a poškozeného [jméno] [příjmení] zrušil a podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obžalované [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [jméno] [příjmení] uznal pod bodem I. vinnými stejným jednáním, jakým je uznal vinnými soud prvního stupně, ovšem v popis skutku upravil tak, aby přesně vystihoval skutková zjištění soudu prvního stupně pečlivě a přesvědčivě popsaná v odůvodnění napadeného rozsudku. Ze skutkové věty výroku o vině tedy vypustil slova, že případné blíže nespecifikované násilí, jež mělo být vůči poškozenému [příjmení] uplatněno„ by mohlo vést až k případné fyzické likvidaci poškozeného“ (viz výše, odst. 46 až 47) a současně v souladu se skutkovým závěrem nalézacího soudu o nejpravděpodobnějším datu předání peněz obžalovanému [příjmení] specifikoval dobu spáchání tohoto skutku slovy„ v přesně nezjištěné době do 3. března 2016“.

62. Toto jednání pak odvolací soud v případě obžalovaného [jméno] [příjmení] kvalifikoval jako přípravu zvlášť závažného zločinu vydírání podle § 20 odst. 1 a 175 odst. 1, 3 písm. c) tr. zákoníku. Jednání obžalovaného [jméno] [jméno] [příjmení] pod tímto bodem pak právně posoudil jako zločin podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku.

63. Také obžalovaného [jméno] [příjmení] Vrchní soud v Praze znovu uznal vinným jednáním popsaným pod bodem II. výroku o vině napadeného rozsudku s tím, že i zde vypustil ze skutkové věty slova, že případné blíže nespecifikované násilí, jež mělo být vůči poškozenému [příjmení] uplatněno„ by mohlo vést až k případné fyzické likvidaci poškozeného“.

64. Jednání obžalovaného [jméno] [příjmení] pod body I. a II. pak odvolací soud právně kvalifikoval jako pokračující zvlášť závažný zločin vydírání podle § 175 odst. 1, odst. 3 písm. a), c) trestního zákoníku, dílem dokonaný, dílem nedokonaný ve stádiu přípravy podle § 20 odst. 1 trestního zákoníku.

65. Při úvahách o výši trestů ukládaných obžalovaným vycházel odvolací soud ze všech zásad pro ukládání trestních sankcí, uvedených v ustanoveních § 37 a 38 tr. zákoníku a současně zvážil všechna hlediska rozhodná pro výměru trestu, uvedená v § 39 tr. zákoníku. Vzal v úvahu všechny polehčující i přitěžující okolnosti, které tomu kterému z obžalovaných svědčí a přihlédl i k jejich osobám a k možnostem jejich nápravy.

66. Obžalovanému [jméno] [příjmení] na jedné straně přitěžuje, že byl primárním iniciátorem projednávané trestné činnosti. Na druhé straně je mu trest ukládán toliko za jeden skutek, přičemž jeho jednání dospělo jen do stádia přípravy, a to navíc tzv. přípravy nezpůsobilé, protože ohrožení zájmu chráněného ustanovením § 175 tr. zákoníku fakticky ani nehrozilo, neboť obžalovaný [příjmení] od samého počátku neměl v úmyslu obžalovaným [příjmení] objednané vydírání poškozeného [příjmení] realizovat. Ve prospěch tohoto obžalovaného navíc svědčí fikce jeho dosavadní trestní bezúhonnosti.

67. Shora uvedené skutečnosti jsou podle názoru odvolacího soudu natolik zásadní, že plně odůvodňují aplikaci ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku, umožňujícího mimořádné snížení trestu svobody pod spodní hranici zákonné trestní sazby, která činí podle § 175 odst. 3 tr. zákoníku pět let. Proto obžalovanému [příjmení] uložil za použití shora citovaného zmírňujícího zákonného ustanovení trest odnětí svobody mírně pod zákonnou spodní hranicí, a to v trvání čtyř let. Pro výkon tohoto trestu jej pak zařadil do věznice s ostrahou, což je podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku s ohledem na délku uloženého trestu standardní zákonné zařazení.

68. Obžalovanému [jméno] [příjmení] rovněž prospívá fikce jeho dosavadní trestní bezúhonnosti a skutečnost, že útok pod bodem I. zůstal jen ve stádiu nezpůsobilé přípravy. Na druhé straně je ale nutné přihlédnout k tomu, že v trestné činnosti sám dále pokračoval útokem popsaným pod bodem II. výroku o vině, a ten dokonal a poškozenému [příjmení] způsobil stále trvající vážné zdravotní postižení.

69. Vrchní soud v Praze s ohledem na uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že u tohoto obžalovaného je namístě uložení trestu odnětí svobody již v rámci zákonné trestní sazby uvedené v ustanovení § 175 odst. 3 tr. zákoníku a nejsou u něj dány podmínky pro aplikaci ustanovení § 58 odst. 5 tr. zákoníku. S ohledem na vcelku příznivou prognózu jeho resocializace, jakož i vzhledem k jeho pokročilému věku mu ale vyměřil trest odnětí svobody jen mírně nad spodní hranicí zákonné trestní sazby, a to v trvání šesti let. Pro jeho výkon jej stejně jako obžalovaného [příjmení] zařadil podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku do věznice ostrahou.

70. V případě obžalovaného [příjmení] [jméno] [příjmení] odvolací soud dospěl k závěru, že soudem prvního stupně uložený trest odnětí svobody na samé spodní hranici zákonné trestní sazby § 209 odst. 4 tr. zákoníku je trestem přiměřeně vystihujícím škodlivost jednání tohoto obžalovaného. S ohledem na délku doby, po kterou byl obžalovaný omezen na svobodě vazbou (od 7. října 2016 do 13. února 2017), a na jeho dosavadní bezúhonnost však dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro podmíněný odklad výkonu tohoto trestu podle § 81 odst. 1 a 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovením delší zkušební doby, po kterou na něho bude výchovně působeno pohrůžkou možného nařízení výkonu tohoto trestu v případě, že by se dopustil další trestné činnosti nebo nežil žádným životem. Z těchto důvodů mu výkon trestu odnětí svobody v trvání dvou let podmíněně odložil na zkušební dobu čtyř let.

71. S odkazem na skutečnosti uvedené v odstavci 58 až 60 tohoto odůvodnění Vrchní soud v Praze přiznal podle § 228 odst. 1 tr. ř. poškozenému [jméno] [příjmení] vůči obžalovanému [jméno] [příjmení] peněžní satisfakci za nemajetkovou újmu ve výši 679 882,60 Kč a se zbytkem uplatněného nároku vůči tomuto obžalovanému poškozeného [jméno] [příjmení] odkázal podle § 229 odst. 2 tr. ř. na řízení ve věcech občanskoprávních (odvolací soud zde vycházel z prohlášení zmocněnkyně poškozené učiněného ve veřejném zasedání ohledně celkově nárokované výše finanční satisfakce).

72. Vzhledem k tomu, že u obžalovaného [jméno] [příjmení] Vrchní soud v Praze neshledal důvody pro jeho solidární odpovědnost společně s obžalovaným [příjmení] za újmu na zdraví, kterou poškozený utrpěl v důsledku jednání popsaného pod bodem II. výroku o vině, odkázal poškozeného [jméno] [příjmení] podle § 229 odst. 1 tr. ř. s jeho nárokem na náhradu škody uplatněným vůči tomuto obžalovanému na řízení ve věcech občanskoprávních.

73. Výrok, jímž byla obžalovanému [jméno] [příjmení] podle § 228 odst. 1 tr. ř. uložena povinnost zaplatit 50 000 Kč na náhradě škody poškozené České republice, zastoupené Ministerstvem spravedlnosti ČR, vyslovil odvolací soud ve shodném znění, v jakém jej vyslovil soud prvního stupně v napadeném rozsudku, neboť jej shledal správným a zákonným. Vůči tomuto výroku ostatně žádné odvolací námitky ani nesměřovaly.

74. Odvolání státní zástupkyně, které, jak shora uvedeno, nebylo shledáno důvodným, Vrchní soud v Praze podle § 256 tr. ř. zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný. Lze však proti němu podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i v neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku toho rozhodnutí, které se ho bezprostředně dotýká, a to pouze prostřednictvím svého obhájce, jinak se takové podání za dovolání nepovažuje, byť bylo takto označeno. Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky.

Praha 23. května 2018

JUDr. Pavla Augustinová
předsedkyně senátu